

*Και στον πόλεμο,
και στην ειρήνη τους,
αν είναι να γίνουμε άντρες
σκάβοντας το λάκκο μας
προτιμάμε να σκάψουμε το δικό τους:*

Συλλογική δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης

Αυτό το κείμενο είναι μια δημόσια συλλογική δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης. Τι σημαίνει δημόσια-συλλογική-δήλωση-ολικής-άρνησης-στράτευσης; Σημαίνει ότι αρνούμαστε να πάμε στο στρατό. Και την άρνησή μας αυτή, την κάνουμε πράξη δημόσια με τα ονόματά μας, γιατί όχι μόνο δεν κρυβόμαστε αλλά παροτρύνουμε μέσω αυτής της πράξης και άλλους σε παρόμοιες αρνήσεις. Σημαίνει ότι δεν κοιτάμε πως θα τα βγάλει πέρα ο καθένας μόνος του, αλλά αναζητάμε συλλογικές απαντήσεις στα προβλήματα και τους καταναγκασμούς που μας θέτει το καπιταλιστικό σύστημα. Επίσης σημαίνει ότι δεν θέλουμε απλά να αποφύγουμε τη θητεία αλλά να αντιπαρατεθούμε συνολικά με το θεσμό του στρατού και όλα αυτά που αντιπροσωπεύει, προστατεύει και αναπαράγει.

Αυτό το έργο δεν είναι εύκολο. Σύσσωμη σχεδόν η αριστερά και η δεξιά του κεφαλαίου, έχουν κάνει πολύ καλή δουλειά ώστε να εμποδωθεί ο ρόλος του ελληνικού κληρωτού στρατού ως κάτι αν όχι ξεκάθαρα «καλό» τότε σίγουρα ως αυτονόπο, αποδεκτό και αναπόσπαστο κομμάτι του εγχώριου γίγνεσθαι (ακόμα και μετά τις τόσες χούντες και τα εγκλήματα που έχει κάνει εδώ και έναν αιώνα). Ρωτούν λοιπόν και θα ρωτήσουν πολλοί γνωστοί και γνωστές, γονείς, συγγενείς, γείτονες, φίλες, φίλοι, αλλά και εχθροί, όπως οι μελλοντικοί μας στρατοδίκες: Γιατί δεν πάτε στο στρατό;

Σε αυτή την κοινωνία, την πλημμυρισμένη από φιλανθρωπικές εκδηλώσεις, ανθρωπιστές, ανθρώπους των «γραμμάτων των τεχνών και της επιστήμης», δημοκράτες, χριστιανούς, Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις για κάθε γούστο, ένθερμους υποστηρικτές του «καταδικάζω-τη-βία-από-όπου-κι-αν-προέρχεται», δακρύβρεχτα μεσημεριανά show για τα «καθημερινά ανθρώπινα δράματα», σ' όλο αυτόν τον ωκεανό, λοιπόν, «ανθρωπιάς κι ευαισθησίας», πώς γίνεται να θεωρείται αυτονόπος ο στρατός κι όχι η άρνησή του; Αδιαμφισβήτητος ο βασικότερος μηχανισμός παραγωγής βίας και θανάτου και παράλογη η εναντίωση στη βία -έστω κι έτσι γενικά- και το θάνατο;.. ε; Μήπως αυτό συμβαίνει, γιατί όλοι αυτοί είναι ψεύτες με πατέντα; Μήπως οι δημοκράτες, την ίδια στιγμή που μας πρίζουν με τον Βολτέρο, δεν εξάγουν όπλα; «Ουδέτεροι» επιστήμονες δε φροντίζουν, ώστε αυτά τα όπλα να είναι αποτελεσματικότερα από κάποια άλλα; Χριστιανοί δεν ευλογάνε αυτά τα όπλα όταν φυλάνε τις business τους; Οι φιλάνθρωποι και οι «μεγαλόψυχες» κοσμικές κυρίες των Μ.Κ.Ο. δεν περιθάλπουν κάποιους από τους ανήλικους πρόσφυγες από τις χώρες που οι εφοπιστές σύζυγοί τους και οι χακί υπηρέτες τους «εκδημοκρατίζουν» με ανθρωπιστικές ρουκέτες; Αν δεν κάνουμε λάθος, όλοι αυτοί δεν είναι σαρξ εκ της σαρκός του κεφαλαίου, οστά εκ των οστέων της ραχοκοκαλιάς της κρατικής εξουσίας;

Εμείς αντιστρέφουμε το ερώτημα και ρωτάμε: Και γιατί, ρε παιδιά, να πάμε στο στρατό; Οι απαντήσεις που δεχόμαστε ποικίλουν. Από τις πιο κλασικές και ιδεολογικοποιημένες: «Να πάτε για το έθνος, για την πατρίδα και την άμυνά της απέναντι στους προαιώνιους εχθρούς που μας επιβουλεύονται. Όσοι δεν πάνε είναι προδότες!» Μέχρι τις πιο σύγχρονες, που πλασάρονται ως περισσότερο κυνικές και αθώες: «Γιατί σιγά την υπόθεση, δεν θα πολεμήσετε και σ' αλήθεια, τώρα αλλάξανε οι καιροί, χαλαρά είναι, τα καφόνια τελειώσανε, χαβαλέ θα κάνετε. Και εντάξει, άχρηστος χρόνος είναι η θητεία αλλά είναι υποχρεωτική, πρέπει να πάτε, δεν γίνεται αλλιώς. Εμείς που πήγαμε/ όσοι πήγανε δηλαδή μαλάκες είμαστε;»

Απευθυνόμαστε και ανταπαντάμε σε όλους ότι ως κομμάτι των «από κάτω» αυτής της κοινωνίας, η σκέψη μας παραμένει μακριά κι ενάντια σε σχέση με τα κατασκευασμένα ιδεολογήματα της «εθνικής ενότητας» και των «πατριωτικών καθηκόντων». Μάθαμε καλά, όταν ακούμε «εθνική άμυνα» να μεταφράζουμε: «ορέξεις των αφεντικών». Ποιος πόλεμος ονόμασε ποτέ τον εαυτό του «επιθετικό» και ποιος κυρίαρχος είπε ποτέ «σφαχτείτε για το συμφέρον μου»; Ευτυχώς καταλάβαμε έγκαιρα ότι ο πόλεμος δεν είναι μετεωρολογικό στοιχείο μιας κακοκαιρίας που έχει οριστικά περάσει, αλλά μια πανταχού παρούσα -και τα πάντα πληρούσα- λύση, ένα μέτρο εξυγίανσης του συστήματος ιδιαίτερα όταν αυτό περνά τις κρίσεις του. Βλέπουμε, επίσης, ότι και σε καιρό «ειρήνης», όπως ονομάζουν τον διαρκή κοινωνικό πόλεμο όπου αντί για βόμβες βρέχει εξαθλίωση, η στρατιωτική θητεία έχει πολλούς λόγους να παραμένει υποχρεωτική. Και ούτε ένας δεν έχει να κάνει με το καλό το δικό μας. Μέσα σ' αυτή τη συνθήκη, το πρότυπο του ακίνδунου, ευπόληπτου και νομιμόφρονου ιδιώτη, δε μας συγκινεί ούτε στο ελάχιστο. Δεν μας φαίνεται καθόλου ιδανικό υποκείμενο για να οδηγήσει στην παραμικρή αλλαγή αυτής της συνθήκης προς το καλύτερο... Επομένως το επιχείρημα που λέει να πάμε στρατό μόνο και μόνο επειδή πρέπει, για να μη «μπλέξουμε» με το νόμο, δεν μας πείθει. Άλλωστε είναι καλύτερα έτσι, γιατί μπλέκοντας με το γράμμα του νόμου, ξεμπλέκουμε από άλλα πολύ χειρότερα. Από το να κυνηγάμε μετανάστες στα σύνορα παρέα με τους δολοφόνους της frontex, από το να προσφέρουμε την εργασία μας ιζάμπα ενισχύοντας έτσι την εκστρατεία υποτίμησης της τάξης μας, από το να εκπαιδευόμαστε στην υπακοή και την υποταγή, μέχρι

να υπηρετούμε έναν μηχανισμό που μπορεί να κληθεί να καταστείλει εξεγέρσεις όπως αυτή του Δεκέμβρη. Εμείς και τον Δεκέμβρη του 2008 (όπως και στον επόμενο) το στρατόπεδό μας το διαλέξαμε και ήταν αυτό της εξέγερσης. Τέτοιους δρόμους μας δείχνει η ταξισυνειδησία και το πολιτικό μας κριτήριο. Και μέσα σ' αυτούς, υπάρχει η προοπτική της κινηματικής γιγάντωσης του προτάγματος της ολικής άρνησης στράτευσης.

Σύμφωνοι μ' αυτό το πρόταγμα δεν καταταγόμαστε στον ελληνικό, όπως και σε κανέναν άλλο, στρατό και γι' αυτό δε χρειαζόμαστε κανένα δικαιολογητικό και χαρτί, πέρα από αυτό εδώ το κείμενο, που ξεκαθαρίζει πολιτικά τη στάση και τη θέση μας. Γυρνάμε το κεφάλι σε οποιαδήποτε ατομική λύση, λιγότερο ή περισσότερο αξιοπρεπή (είτε βύσματα, είτε τρελόχαρτα, είτε ανώνυμη ανυποταξία). Τα προτάγματά μας, άλλωστε, θέλουμε να έχουν καθολική ισχύ, εντός και εκτός συνόρων. Αφού δεν επιθυμούμε μόνο την κατάργηση της στρατιωτικής θητείας ή του ελληνικού στρατού, αλλά και του τουρκικού και του αλβανικού κι όλων των στρατών της γης, τι μπορούμε να προτείνουμε ως στάση απέναντι στη στράτευση, σ' έναν υπήκοο χώρας, όπου δεν υπάρχουν καν παραθυράκια όπως το Ι5; Επίσης, δε θέλουμε να δοκιμάσουμε την τύχη μας με καμία εναλλακτική θητεία. Όχι μόνο γιατί δεν δεχόμαστε το κράτος να μας τιμωρεί για τις απόψεις μας, στέλνοντάς μας σε μέρη μακρινά να δουλεύουμε τζάμπα και χωρίς συνδικαλιστικές δυνατότητες επί Ι5 μήνες. Ούτε, γιατί τα θέματα που βάζει η περίφημη επιτροπή ελέγχου συνείδησης δεν είναι καθόλου «βατά» (σε αρμονία με την ευρύτερη μιλιταριστική σκλήρυνση ακόμα και σύντροφοι που θα ήθελαν να αναγνωριστούν ως αντιρρησίες συνείδησης δεν το καταφέρνουν και «κόβονται»). Αλλά κυρίως επειδή δεν θέλουμε να υπηρετήσουμε το στρατό και το ΥΠΕΘΑ από κανένα πόστο, άσχετα με το βαθμό εμπλοκής και το αν θα κρατάμε όπλο ή σφουγγαρίστρα. Πράξεις, όπως η άρνησή μας θεωρούμε ότι αποτελούν πραγματική προσφορά, όχι σ' ένα ασαφές «κοινωνικό σύνολο» -όπως υποτίθεται ότι προσφέρει η εναλλακτική θητεία- αλλά στο σύνολο των καταπιεσμένων. Γιατί είναι τέτοιου είδους μικρές ή μεγαλύτερες αρνήσεις που αν συλλογικοποιηθούν και εναρμονιστούν με τα υπόλοιπα επίπεδα αγώνα σ' όλα τα κοινωνικά πεδία, μέσα σ' ένα αποφασιστικά αντισυστημικό πλαίσιο, μπορούν να οδηγήσουν στην ανατίμηση και τη χειραφέτησή μας. Σε μια ελεύθερη αταξική κοινωνία. Και υπάρχει πιο ύψιστη προσφορά από αυτήν που συμβάλλει, έστω και ελάχιστα, σ' έναν τόσο ωραίο σκοπό;

Παίρνουμε, λοιπόν, τη σκυτάλη από τις ολοένα και αυξανόμενες δημόσιες δηλώσεις άρνησης στράτευσης και υπογράφουμε συλλογικά και τη δική μας. Και είναι μια άρνηση, που τη θεωρούμε κομμάτι γενικότερων αρνήσεων και κοινωνικών αντιστάσεων. Από τον αγώνα στις Σκουριές ενάντια στα μεταλλεία χρυσού μέχρι τις απεργίες. Μ' αυτή τη λογική, φωνές κριτικής δήθεν από τα αριστερά που μας λένε ότι το παίζουμε ήρωες, θα έπρεπε να λένε το ίδιο και για οποιονδήποτε παίρνει μέρος σε οποιονδήποτε αγώνα και διακινδυνεύει να διωχθεί ή να φυλακιστεί για τις επιλογές του (όπως για τους προφυλακισμένους κατοίκους της Χαλκιδικής). Γιατί δεν μας καταγγέλλουν για ηρωισμό για τις κόντρες στη δουλειά μας με κίνδυνο να τη χάσουμε, τη συμμετοχή μας σε σωματεία βάσης ή σε κατειλημμένους κοινωνικούς και πολιτικούς χώρους;

Επιπλέον, δεν θα μπορούσε να υπάρξει καλύτερη στιγμή για να συνυπογράψουμε μια τέτοια δήλωση. Τώρα που το κράτος και οι στρατοκράτες του οξύνουν τιμωρητικά και προληπτικά τις διώξεις στους αντιμιλιταριστές. Τώρα που οι συζητήσεις για αύξηση της θητείας, τα στρατοδικεία, τα αυτόφωρα, οι μεταγωγές και τα πρόστιμα προσδοκούν από τη μια την ακόμα μεγαλύτερη σύνδεση μιλιταρισμού και κοινωνίας κι από την άλλη ν' ανακόψουν την δυναμική μας. Θα ήταν επομένως τραγικό λάθος να πατήσουμε φρένο. Ας είμαστε ειλικρινείς. Τα πρώτα τους μέτρα, μετά από ένα μακρύ διάστημα σχετικής ελαστικότητας στα θέματα της στράτευσης όπως η ψήφιση του προστίμου των 6.000 ευρώ, μπορεί να μην ήταν ικανά να μας κάνουν να το ξανασκεφτούμε, ήταν ωστόσο ένα ισχυρό χτύπημα. Όμως, μετά από δυο χρόνια και στον απόηχο του πρόσφατου κύματος διώξεων, η επιλογή μας έχει θωρακιστεί και έχει πειστώσει οριστικά. Είμαστε πλέον παραπάνω από σίγουροι για τις προοπτικές αυτής της μάχης, σ' αυτό τον πόλεμο με τον πόλεμο. Είδαμε ότι κάποιοι υψηλόβαθμοι τύποι τσούχτηκαν και είμαστε ευτυχημένοι για αυτό.

Είναι στο χέρι μας, η σκυτάλη της άρνησης στράτευσης να μην παρατηθεί και πέσει στο χώμα, αλλά να περάσει μέσα από όλο και περισσότερα χέρια, μέχρι το αντιμιλιταριστικό κίνημα με τη δυναμική του ν' αλλάξει τους συσχετισμούς. Έτσι ώστε να μη χρειάζεται να απολογούνται αυτοί που «δεν πάνε». Να απολογούνται, όμως, αυτοί που θέλουν και πάνε, μαζί με τους στρατοκράτες που τώρα τους υποδέχονται με ανοιχτές αγκάλες, ενθουσιασμένοι με το γεγονός ότι βρίσκονται πάντα κάποια «βλήματα» να γεμίσουν τα κανόνια τους.

Και για το τέλος, ας ρίξουμε μια ματιά στον στρατιωτικό όρκο, δηλαδή τι θα έπρεπε να πιστεύουμε ώστε να παρουσιαστούμε στο στρατόπεδο ή έστω να υπομείνουμε και να υποκριθούμε ότι πιστεύουμε, όπως επέλεξαν αρκετοί φίλοι και σύντροφοι για λόγους που μπορεί να τους υπερέβαιναν:

«Ορκίζομαι να φυλάττω πίστιν εις την Πατρίδα.
Υπακοήν εις το Σύνταγμα, τους Νόμους και τα ψηφίσματα του Κράτους.
Υποταγήν εις τους ανωτέρους μου. Να εκτελώ προθύμως και άνευ αντιλογίας
τας διαταγάς των. Να υπερασπίζω με πίστιν και αφοσίωσιν, μέχρι της
τελευταίας ρανίδος του αίματος μου, τας Σημαίας.
Να μη τας εγκαταλείπω, μηδέ ν' αποχωρίζομαι ποτέ απ' αυτών.
Να φυλάττω δε ακριβώς τους στρατιωτικούς νόμους.
Και να διάγω εν γένει ως πιστός και φιλότιμος στρατιώτης»

Επειδή δεν υπάρχει λέξη ή φράση μέσα σ' αυτή την παράγραφο (εκτός από τα άρθρα τις ανωνυμίες, τις προθέσεις, τους συνδέσμους κ.λπ.) που να μην είναι εξευτελιστική για τον ανθρώπινο αυτοκαθορισμό, την αξιοπρέπεια και την ελευθερία, θα προτιμούσαμε να δώσουμε τον παρακάτω παραφρασμένο «όρκο», ή καλύτερα υπόσχεση, στις συντρόφισσές μας στους συντρόφους και τους εαυτούς μας:

Δεν φυλάττουμε καμία πίστη για καμία πατρίδα, όπως δεν φιλάμε καμία κατουρημένη ποδιά.
Καμία υπακοή σε κανένα Σύνταγμα, Νόμο ή ψήφισμα κανενός Κράτους, όταν αυτά εναντιώνονται στα συμφέροντά τα δικά μας, των υπό διαμόρφωση κοινοτήτων μας και της τάξης μας.
Καμία υποταγή στους «ανωτέρους» μας. Δε θα εκτελέσουμε προθύμως και άνευ αντιλογίας (ούτε τα βόδια δεν το κάνουν αυτό) καμία διαταγή τους. Δε θα υπερασπιστούμε ούτε με αφοσίωση, ούτε με προθυμία, ούτε καν με ραθυμία καμία σημαία κάτω από την οποία τα μέλη και οι χειροκροτητές της αστικής τάξης έχουν εκμεταλλευτεί, καταπίσει, δολοφονήσει, διαπομπεύσει και βιάσει δεκάδες χιλιάδες αδερφούς και αδερφές μας προλετάριους αγωνιστές ή και άμαχους εντός και εκτός συνόρων, είτε στα πεδία της μάχης είτε στις καθημερινές κοινωνικές μάχες στις γειτονιές, στους δρόμους και τους χώρους εργασίας.
Όσο για την τελευταία ρανίδα του αίματός μας (όπως και την πρώτη και την δεύτερη και την τρίτη.) θα την κρατήσουμε μες τις φλέβες μας, ώστε αυτές να χτυπούν δυνατά και να ζήσουμε, να χαρούμε, να λυπηθούμε, να παλέψουμε για την συλλογική μας ανατίμηση, να αγαπήσουμε, αλλά και να μισήσουμε όσους το αξίζουν (καλή ώρα).

Δε φυλάττουμε, λοιπόν, ούτε «ακριβώς» ούτε με κάποιον άλλον τρόπο τους στρατιωτικούς νόμους, αλλά παλεύουμε για την κατάργηση αυτών και των νομοθετών τους, του κράτους και των αφεντικών.

Με δυο λέξεις: Δεν υπηρετούμε!

Κωσταντίνος Γουνιτσιώτης
Θάνος Νεδελκόπουλος
Δημήτρης Αγγελάκης

Γιάννενα-Θεσσαλονίκη,
Σεπτέμβριος 2013

